

POOBIEDNY (2) *ai*

Oba o oraz e jasne.

sg m [G poobiedn(e)go.] ♦ A poobiedny (1). ♦ n N poobiedné (1). ♦ [G poobiedného.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Odnoszący się do pory po obiedzie (2) : Poobiedné [pánié złé. Oczko [42]v.

Wyrażenie: »czas poobiedny« (1): iuż godziná obiadu nád chodzi [...] á tak to ná čás po obiedny odłożmy. CzechRozm 81v; [Korneliufz człowiek nabożny [...] čásfu iednego poobiednego vyrzał w widzeniu Anyoła Bożego GilPos 77v].

[Szereg: »porankowy i poobiedny«: vncyy dwie ná raz w wody Kwart łżeści [...] warzmy [...] á colátury vncyy dżeścić zá czáfem y dwánaście/ do poránkowého y po obiedného pocenia daymy. OczkoPrzymiot 129.]

Synonimy: odwieczorny, popołudny, społudniowy, społudny.

Cf POOBIEDNI, POOBIEDŹNY

DDJ